TEZAUR LITURGIC

26 OCTOMBRIE

VIAŢA SF.MARE MUCENIC DIMITRIE, IZVORÂTORUL DE MIR

ROMAN,1992

VIEȚILE SFINȚILOR
PE IANUARIE
VIEȚILE SFINȚILOR
PE FEBRUARIE
VIEȚILE SFINȚILOR
PE MARTIE
VIEȚILE SFINȚILOR
PE APRILIE
VIEȚILE SFINȚILOR
PE MAI
VIEȚILE SFINȚILOR
PE IUNIE
VIEȚILE SFINȚILOR
PE IULIE
VIEȚILE SFINȚILOR
PE AUGUST
VIEȚILE SFINȚILOR
PE SEPTEMBRIE
VIEȚILE SFINȚILOR
PE OCTOMBRIE
VIEȚILE SFINȚILOR
PE NOIEMBRIE
VIEȚILE SFINȚILOR
PE DECEMBRIE

Viața Sfântului Mare Mucenic Dimitrie, Izvorâtorul de mir

Sfântul și marele mucenic Dimitrie s-a născut în cetatea Solun (Tesalonic), din părinți de neam bun și dreptcredincioși. Tatăl lui era voievod în cetatea Solunului, crezând în taină în Domnul nostru Iisus Hristos și slujind Lui. Dar nu îndrăznea să mărturisească preasfânt numele Lui, căci atunci era mare prigoană asupra creștinilor din partea paginilor împărați. Temându-se de groaznica prigonire a nelegiuiților, ținea ascuns în sine mărgăritarul cel de mult preț al credinței lui Hristos. El avea în palatul său o cămară ascunsă de rugăciune, în care erau două sfinte icoane, împodobite cu aur și cu pietre scumpe: una a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel ce S-a întrupat, iar altă a Preasfintei Sale Maici, Fecioara Maria, înaintea cărora întotdeauna aprindea candela și aducea tămâie și se ruga împreună cu soția sa cea de o credință, adevăratului Dumnezeu, Cel ce locuiește întru cei de sus, Fiului Său Unul născut și Fecioarei Maria cea preanevinovată. Asemenea era și milostiv către săraci și aducea mari faceri de bine celor care le trebuiau. Dar nu aveau fii, și pentru aceasta erau în mare mâhnire și

se rugau lui Dumnezeu cu tot dinadinsul, ca să le dea moștenitori casei lor.

După multă vreme au fost auziți, pentru că, aducându-și aminte Cel Preaînalt de rugăciunile și de milosteniile lor, le-a dat lor un fiu; pe acest sfânt și vrednic de fericire Dimitrie, la a cărui naștere s-a veselit tot Solunul împreună cu voievodul lor, care a dat la toată cetatea, dar mai ales săracilor, un mare ospăț, mulțumind lui Dumnezeu pentru acest mare dar. Apoi când copilul a ajuns în vârstă, ca să poată cunoaște și să înțeleagă adevărul, l-au dus părinții în casa lor de rugăciune și, arătându-i sfintele icoane, i-au zis: „Aceasta este icoana adevăratului Dumnezeu, Care a făcut cerul și pământul și aceasta este icoana Preasfintei Fecioare Maria, Născătoarea lui Dumnezeu”. Deci, I-au învățat pe el sfânta credință, spunându-i toate cele ce luminează cunoștința despre Domnul nostru Iisus Hristos, precum și toate cele privitoare la deșertăciunea necuraților zei păgâni și a idolilor cei neînsuflețiți. Iar Dimitrie a cunoscut adevărul din cuvintele părinților săi, dar mai ales din darul lui Dumnezeu, care începuse a lucra într-însul. El cu tot sufletul a crezut în Dumnezeu și, închinându-se sfintelor icoane, le-a sărutat cu osârdie. Părinții lui, chemând în taină un preot și pe câțiva creștini, prieteni ai lor, în acea ascunsă cămară de

rugăciune, au botezat pe fiul lor în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Copilul, luând Sfântul Botez, a învățat cu amănuntul Legea lui Dumnezeu. El creștea cu anii și cu înțelepciunea, mergând cu fapte bune ca pe o scară, din putere în putere, și era în el darul lui Dumnezeu care îl lumină și îl făcea înțelept. După ce a ajuns la vârsta cea desăvârșită, părinții lui s-au dus din vremelnica viață, lăsându-l pe Sfântul Dimitrie moștenitor nu numai al averilor, ci și al faptelor lor cele bune.

Auzind atunci împăratul Maximilian despre moartea voievodului Tesalonicului, a chemat la dânsul pe fiul acestuia, pe Sfântul Dimitrie, și, văzându-i înțelepciunea și vitejia în război, l-a făcut antipat și i-a încredințat lui Tesalonicul, zicându-i: „Păzește patria ta și s-o cureți de necurații creștini, ucigându-i pe toți cei care cheamă numele lui Iisus Hristos Cel răstignit”. Sfântul Dimitrie, luând de la împărat dregătoria, a mers la Solun, unde a fost primit cu mare cinste de cetățeni și îndată a început a mărturisi înaintea tuturor numele lui Iisus Hristos, pe care îl preamărea, precum și a învăța pe toți credința. El a devenit pentru tesaloniceni un alt Apostol Pavel, aducându-i pe ei la cunoștința adevăratului Dumnezeu și dezrădăcinând închinarea la idoli. Apoi, nu după multă vreme s-a făcut cunoscut împăratului

Maximilian că Dimitrie, antipatul, este creștin și pe mulți îi aducea la credința sa, lucru pe care auzindu-l împăratul, s-a mâniat foarte tare.

Întorcându-se atunci de la războiul pe care l-a purtat cu sciții și cu sarmații, pe care i-a supus sub stăpânirea împărăției Romei și venind biruitor, a făcut din cetate în cetate praznice și jertfe idolești, apoi a venit și în Tesalonic.

Dimitrie, încă înaintea venirii împăratului în Solun, a încredințat toată averea sa unui credincios slujitor al său, pe care îl chema Lupul, și l-a însărcinat cu toată bogăția ce rămăsese de la părinții lui, aurul, argintul, pietrele de mare preț, și hainele, să le împartă în grabă la cei cărora le trebuiau și la săraci, zicând: „Împarte bogăția cea pământească, ca să căutăm pe cea cerească”. Iar el s-a pus pe rugăciuni și pe post, pregătindu-se înainte pentru a primi cununa cea mucenicească. Împăratul a întrebat dacă sunt adevărate cele auzite despre Dimitrie. Iar Dimitrie, stând înaintea împăratului, cu mare îndrăzneală a mărturisit că el este creștin și a defăimat închinarea de idoli cea păgânească. Atunci împăratul a poruncit să fie dus nu în temnița cea de obște, ci într-un loc mai defăimat, într-o baie mare și veche, care era aproape de palatele unde ședea împăratul. L-au pus, deci, pe sfânt în cămările acelei băi, care era

adâncă și în care, intrând el, se ruga, grăind ca David: „Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte Doamne, ca să îmi ajuți mie, grăbește, că Tu ești răbdarea mea Doamne, Doamne, nădejdea mea din tinerețile mele. Spre Tine m-am întărit din pântece, din sânul maicii mele, Tu ești acoperitorul meu până ce voi fi. Pentru aceasta se va veseli gura mea, când voi cânta Ție și limba mea toată ziua va învăța dreptatea Ta”.

Sfântul Dimitrie ședea acolo în temniță ca într-o cameră luminoasă, cântând și slăvind pe Dumnezeu. Apoi sfântul a văzut o scorpie înaintea sa, care voia să-l muște de picior; iar el, însemnându-se cu semnul crucii și după ce a zis: „În numele lui Hristos care a zis să călcăm peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului”, a călcat peste scorpia aceea. Stând așa în temniță, a fost cercetat de îngerul lui Dumnezeu care i s-a arătat întru lumină mare, cu o preafrumoasă cunună din Rai, și i-a zis lui: „Pace ție, pătimitorule al lui Hristos, Dimitrie! Îmbărbătează-te și te întărește și biruiește pe vrăjmașii tăi”. Zicându-i acestea, i-a și pus cunună pe cap. Iar sfântul a răspuns: „Mă bucur întru Domnul și mă veselesc întru Dumnezeu, Mântuitorul meu”. Și sfântul se aprindea cu inima către dragostea lui Dumnezeu, voind să-și verse cu osârdie sângele său pentru Dânsul.

În acea vreme împăratul se îndeletnicea cu jocuri publice și cu priveliști; pentru că împărații elinilor, în vremea de demult, aveau obiceiul ca atunci când intrau într-o cetate puneau pe oameni să se lupte, aruncau pietre și săreau, apoi aruncau cu sulițe la semn și se luptau cu pumnul. Acest fel de lupte se numeau pentatlon și cei care ar fi biruit în aceste cinci lupte primeau daruri de la împărat. Împăratul a vrut să vadă aceste cinci feluri de lupte și s-a așezat la un loc înalt ca să-i vadă pe luptători, între care era și vestitul Lie, din neamul vandalilor. Acesta era înalt cu trupul, puternic cu virtutea și înfricoșat la chip, căruia i-a făcut un loc înalt de priveliște. Împăratul se bucura, văzând cum acel Lie se luptă cu oamenii cei viteji și îi ucidea pe ei, aruncându-i de sus în sulițe: Mai era acolo și tânărul creștin Nestor, cunoscut Sfântului Dimitrie. Acela, văzând pe Lie că ucide pe mulți și mai ales că îi pierde pe creștini fără cruțare, s-a aprins de râvnă și, vrând să se lupte cu Lie, a alergat la Sfântul Dimitrie care era în temniță și i-a spus lui despre luptătorul Lie că a ucis mulțime de creștini. Nestor cerea de la dânsul binecuvântare și rugăciuni, ca să-l poată birui pe acel nemilostiv ucigaș de oameni. Sfântul Dimitrie, însemnându-l pe el cu semnul Sfintei Cruci, i-a zis: „Du-te și îl vei birui pe Lie, mărturisind pe Hristos”. Apoi Nestor a alergat în acel loc și cu mare glas a strigat: „O, Lie!

Vino să ne luptăm amândoi!”. Împăratul, șezând la loc înalt și privind pe oameni luptându-se, dacă a văzut pe Nestor tânăr și frumos la față, fiind cam de douăzeci de ani, l-a chemat la dânsul și i-a zis: „Tinere, pentru ce nu-ți cruți viața ta? Oare nu vezi pe câți i-a biruit Lie și cât sânge a vărsat? Nu îți este milă de frumusețea ta și de tinerețea ta? Dacă ești sărac, vino să te îmbogățesc, numai nu te duce să te lupți cu Lie, că o să-ți pierzi viața”. A răspuns Nestor: „Împărate, eu sărac nu sunt, nici nu vreau să-mi pierd viața, ci vreau să mă lupt cu Lie și să-l biruiesc pe el”.

Acestea zicându-le, strigă: „Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mi!”. Apoi a început să se lupte cu potrivnicul, pe care, trântindu-l jos în sulițele cele ascuțite, l-a omorât. Împăratul s-a mâhnit foarte tare de pierderea lui Lie, mai mult decât dacă ar fi căzut el din împărăția sa. Chemând la el pe Nestor, i-a zis: „Tânărule, cu ce farmece l-ai biruit pe Lie? EI a omorât atâția oameni mai puternici decât tine și tu cum l-ai omorât pe dânsul?”. Sfântul Nestor a răspuns: „Împărate, eu nu am biruit pe Lie cu farmece, ci cu puterea lui Hristos, adevăratul Dumnezeu, am făcut aceasta”. Acestea dacă le-a auzit păgânul împărat, s-a mâniat foarte tare și a poruncit unui boier pe care îl chema Marchian, să-l scoată pe Nestor afară de poarta cea de aur și să-i

taie capul cu cuțitul. În acest chip s-a sfârșit Sfântul Nestor, după cuvântul Sfântului Dimitrie.

Nu s-a mângâiat împăratul pentru pierderea lui Lie, căci toată ziua și toată noaptea era mâhnit. Apoi aflând că Dimitrie a fost pricinuitorul morții lui Lie, a poruncit să-l ucidă pe el cu sulițele. „Precum Lie a fost aruncat în sulițe de Nestor și a murit, așa și Dimitrie să fie străpuns cu sulițele, ca de aceeași moarte să moară cel care a pricinuit moartea iubitului meu Lie” – așa zicea împăratul. Dar s-a înșelat nebunul împărat, socotind că sfinții mor cu aceeași moarte ca și păcătoșii, pentru că moartea păcătoșilor este cumplită, iar a sfinților este cinstită înaintea Domnului.

Începând a se lumina de ziuă, în ziua de douăzeci și șase a lunii octombrie, au intrat ostașii în temniță și, aflându-l pe Sfântul Dimitrie stând la rugăciune, l-au împuns pe el cu sulițele. Întâia suliță cu care a fost împuns a fost în coasta dreaptă, în locul în care a fost împuns și Hristos pe cruce. Căci sfântul, cum a văzut pe ostași, singur a ridicat mâna dreaptă și aceștia I-au și împuns. Astfel, închipuind patima lui Hristos Domnul, Cel împuns cu sulița, sfântul și-a dat în mâinile Lui cinstitul său suflet. Iar trupul lui care zăcea pe pământ fără cinste, mergând noaptea un oarecare dintre credincioși, l-a luat în taină și l-a îngropat.

Când Sfântul Dimitrie a fost străpuns de sulițe în temniță de către ostași, era de față la moartea lui și credinciosul său slujitor, cel pomenit mai înainte, Lupul. Acela a luat haina stăpânului său cea înmuiată în sânge. La fel și inelul lui l-a înmuiat în sânge și multe minuni făcea cu haina și cu inelul, tămăduind toate bolile și gonind duhurile cele viclene, încât s-a dus vestea minunilor prin tot Solunul și toți bolnavii alergau la dânsul. Aflând despre acestea Maximilian, a poruncit ca să-l prindă pe fericitul Lupul și să-i taie capul. Și astfel, sluga cea bună și credincioasă a sfântului s-a dus la Domnul după stăpânul său, adică după Sfântul Dimitrie, căci unde este stăpânul, acolo să fie și sluga lui.

Apoi, nu după multă vreme, a început prigoana asupra creștinilor. Deasupra mormântului Sfântului Dimitrie era zidită o biserică mică, în care se săvârșeau multe minuni și bolnavii primeau tămăduire. Atunci, un boier din cei mari, slăvit și credincios, din părțile Iliricului, pe nume Leontie, fiind cuprins de o boală grea și nevindecabilă, a alergat cu credință la Sfântul Mare Mucenic Dimitrie. Când au ajuns la biserica sfântului, l-au așezat în acel loc unde se aflau în pământ moaștele mucenicului și îndată acesta a primit tămăduire și s-a sculat sănătos, mulțumind lui Dumnezeu și preamărind pe Sfântul Dimitrie, plăcutul Lui.

Acesta a vrut să zidească sfântului o biserică mare și frumoasă în semn de mulțumire.

Dărâmând biserica cea mică, când s-a început temelia celeilalte biserici, au fost găsite moaștele Sfântului și Marelui Mucenic Dimitrie întregi și nestricate, din care au izvorât mir frumos mirositor și a umplut toată cetatea de mireasmă bună. Apoi s-a adunat tot poporul și cu bucurie au luat din pământ moaștele sfântului și s-a tămăduit mulțime de bolnavi, prin ungerea cu mirul care izvora. Leontie, bucurându-se, nu atât pentru sănătatea sa, cât pentru aflarea sfintelor moaște, degrabă a săvârșit lucrul pe care îl începuse și a ridicat în acel loc o biserică preafrumoasă în numele Sfântului Mare Mucenic Dimitrie. Într-însa a pus cinstitele lui moaște, într-o raclă ferecată cu aur și împodobită cu pietre de mare preț. Apoi, cumpărând sate și vii, le-a dat bisericii spre întreținerea celor ce slujeau în ea. Leontie, întorcându-se la locul său, a vrut să ia cu sine o parte din moaștele sfântului, ca să zidească. o biserică și în patria sa. Dar sfântul, arătându-i-se în vis, i-a zis să nuîndrăznească a lua ceva din moaștele lui. Atunci el a luat numai giulgiul cel înmuiat în sângele sfântului și, punându-l în racla de aur, a plecat: Multe minuni s-au făcut pe cale cu acel giulgiu, prin puterea rugăciunilor sfântului, căci trecând el un râu mare și foarte tulburat de o

furtună, pentru care era cuprins de mare frică, i s-a arătat Sfântul Mucenic Dimitrie, zicându-i: „Racla cu giulgiu ia-o în mâinile tale și nu te teme”. Astfel făcând el, a reușit să treacă împreună cu însoțitorii săi, fără primejdie râul acela. Ajungând în patria sa a zidit o preafrumoasă biserică în cinstea sfântului mucenic. Acolo s-a vindecat Marin, eparhul Iliricului, care era plin de răni din cap și până la picioare. De asemenea, au mai fost tămăduiți unul căruia îi curgea sânge din nări și unul îndrăcit a fost izbăvit și multe alte minuni se săvârșeau acolo cu ajutorul rugăciunilor sfântului. Însă multe minuni se făceau în Tesalonic, acolo unde se aflau moaștele lui cele sfinte.

Apoi a fost o foamete mare în Tesalonic, încât mureau oamenii din pricina lipsei de hrană. Sfântul mucenic Dimitrie, nesuferind să vadă oamenii din cetatea sa pierind de foame, s-a arătat pe mare corăbierilor, înconjurând limanurile, adăposturile și ostroavele, apoi a poruncit corăbierilor care duceau grâu să meargă în Tesalonic. Astfel a izbăvit cetatea sa de foamete.

Când dreptcredinciosul împărat Iustinian a zidit o preafrumoasă biserică în Constantinopol, în numele înțelepciunii lui Dumnezeu, Biserica Sfântă Sofia, a trimis în Tesalonic bărbați cinstiți ca să aducă de acolo o parte din moaștele Sfântului

Mucenic Dimitrie, pentru împodobirea și sfințirea acelei biserici noi. Ajungând trimișii la Tesalonic și apropiindu-se de cinstită raclă a sfântului, deodată a ieșit foc din raclă, dogorind pe toți și un glas înfricoșat din acel foc, zicea: „Să nu îndrăzniți”. Toți cei ce erau acolo au căzut de frică și, luând numai țarină din acel pământ, s-au dus la împărat. Spunându-i cele ce s-au petrecut, s-au mirat toți de cele ce au auzit. Iar țarina luată de la mormântul sfântului mucenic a dat-o jumătate împăratului, iar cealaltă jumătate au pus-o în cămara unde se păstrau vasele bisericii.

Altădată un tânăr, pe care îl chema Onisifor, era rânduit la biserica Sfântului Dimitrie să aprindă lumânările și să îngrijească candelele. Acela, fiind îndemnat de diavol, fura lumânările și le vindea în taină și își făcea câștig necinstit. Iar sfântul, nesuferind un lucru rău ca acesta ce se făcea în biserica lui, i s-a arătat în vis lui Onisifor, și fapta cea rea a lui a mustrat-o cu iubire de oameni, zicându-i: „Frate Onisifore, nu-mi este plăcut lucrul pe care îl faci tu, că furi lumânările și faci pagubă celor ce le aduc, dar mai ales ție. Că celui ce face unele ca acestea îi crește osândirea. Deci lasă-te de aceste apucături rele și te pocăiește”. Onisifor, sculându-se din somn, s-a rușinat de fapta sa și se temea. Dar după o vreme a uitat învățătura mucenicului și a început obiceiul său

cel rău, de a fura luminările. Odată, unul din dreptcredincioșii cetățeni, sculându-se foarte de dimineață, a venit la biserică și a adus niște lumânări foarte mari pe care, aprinzându-le, le-a dus la mormântul Sfântului Mucenic Dimitrie, apoi, rugându-se, s-a dus. Iar Onisifor, mergând spre acele lumânări, și-a întins mâna să le ia și îndată a auzit un glas din mormântul sfântului mucenic, zicându-i: „Iarăși faci același lucru rău?”. Onisifor, fiind lovit de acest glas, a căzut rău la pământ și zăcea ca un mort, până ce a venit unul din clerici care l-a ridicat pe el, uimit de spaimă. Apoi, abia venindu-și în fire, și-a mărturisit înaintea tuturor păcatul și le-a povestit despre arătarea cea dintâi a sfântului în vis, cât și cea despre a doua mustrare a mucenicului și toți s-au înspăimântat, auzind aceasta.

De multe ori Sfântul Mare Mucenic Dimitrie ți-a izbăvit cetatea Solunului de năvălirea și de asuprirea barbarilor. În vremea împăratului Mavrichie, fiind război cu arabii și cetatea Solunului fiind înconjurată și tare bătută de barbari, atunci era în cetate un om temător de Dumnezeu și foarte îmbunătățit, care se numea Ilustrie. Acesta, venind noaptea în biserica Marelui Mucenic Dimitrie, în pridvor fiind, se rugă cu toată tăria lui Dumnezeu și purtătorului de chinuri al lui Hristos pentru apărarea cetății sale și i s-a făcut o

vedenie înfricoșată. A văzut doi tineri luminați, ca unii din cei ce stau înaintea feței împăratului, venind în biserica sfântului. Aceia erau îngerii lui Dumnezeu în fața cărora s-au deschis ușile singure și ei au intrat înăuntru. Apoi a intrat și Ilustrie după dânșii, vrând să vadă ce va fi. Iar cei ce intraseră, cu glas mare au zis: „Unde este stăpânul cel ce locuiește aici?”. Și iată, s-a arătat alt tânăr, ca un slujitor, zicând: „Ce aveți cu el?”. Iar ei au zis: „Domnul ne-a trimis la dânsul ca să-i spunem un cuvânt”. Iar slujitorul, arătând spre mormântul sfântului, a zis: „Aici este”. Iar ei au zis slujitorului: „Spune-i despre noi”. Și mergând, slujitorul a ridicat perdeaua și a ieșit Sfântul Dimitrie în întâmpinarea lor, cu acel chip precum era zugrăvit pe icoană.

Era luminat ca soarele, încât nu-i era cu putință lui Ilustrie să privească la dânsul, ci tremura de frică, văzând ceea ce se petrecea.

Apoi, cei ce au venit l-au sărutat pe Sfântul Dimitrie, iar el a grăit către dânșii: „Vă mulțumesc, dar pentru ce ați venit la mine?”. Iar cei ce veniseră au răspuns: „Stăpânul ne-a trimis pe noi la sfinția ta, poruncindu-ți ca să-ți lași cetatea și să mergi la Dânsul, vrând ca să o dea pe ea vrăjmașilor”. Acestea auzindu-le mucenicul, a lăcrimat, plecându-și capul. Iar slujitorul zicea către cei ce

au venit: „Dacă aș fi știut că venirea voastră îmi aduce întristare, nu aș fi spus Stăpânului meu de voi”. Apoi Sfântul Mucenic Dimitrie a început a grăi: „Oare așa voiește Domnul și Stăpânul tuturor ca această cetate, pe care a răscumpărat-o cu sânge, să o dea în mina vrăjmașilor, celor ce nu-L cunosc pe El și nu cred într-Însul, nici nu cinstesc numele cel sfânt al Lui?”. Iar cei ce veniseră i-au răspuns: „De nu ar fi voit așa Stăpânul nostru, nu ne-ar fi trimis pe noi la sfinția ta”.

Iar el le-a zis: „Mergeți, fraților, să spuneți Stăpânului meu că așa zice Dimitrie, robul Său: Știu îndurările Tale, iubitorule de oameni, Stăpâne, Doamne, care covârșesc păcatele noastre, încât chiar fărădelegile a toată lumea nu biruie milostivirea Ta. Tu pentru păcatele noastre Ți-ai vărsat Sângele Tău, și Ți-ai pus sufletul pentru noi. Deci, arată-Ți mila Ta și spre această cetate și să nu poruncești să o las pe ea. De vreme ce m-ai pus pe mine de strajă cetății acesteia, Ție mă voi asemăna, Stăpânul meu, căci îmi voi pune sufletul pentru cetățeni. Și de vor pieri aceștia, să pier și eu cu dânșii. Dar să nu pierzi, Doamne, cetatea în care se pomenește numele Tău cel sfânt, căci cu toate că a greșit poporul Tău, totuși nu s-a depărtat de la Tine și Tu singur ești Dumnezeul celor ce se pocăiesc”. Apoi l-au întrebat cei ce veniseră: „Așa să răspundem din partea Ta, Domnului Care ne-a

trimis pe noi?”. A zis Dimitrie: „Da, fraților, așa să-I spuneți. Pentru că știu că nu până la sfârșit se va iuți, nici în veac se va mânia”. Acestea zicându-le, a intrat în mormânt și s-a închis în sfințita raclă. Iar cei ce au vorbit cu dânsul s-au făcut nevăzuți. Toate acestea Ilustrie le-a văzut și le-a auzit în vedenia aceea, apoi, sfârșindu-se vedenia, și-a venit în fire. Și se minuna foarte tare și, căzând la pământ, a mulțumit sfântului pentru că are grijă de cetate și el roagă pe Stăpânul să nu fie dați în mâinile vrăjmașilor lor. Iar a doua zi a spus toate acestea poporului și-l întărea spre vitejeasca împotrivire asupra vrăjmașilor.

Auzind acestea, cu lacrimi strigau către Dumnezeu, cerând milă, iar pe sfântul mucenic Dimitrie îl chemau ca să le fie întotdeauna în ajutor, după cum și până aici s-au păzit întregi prin apărarea lui. Deci, îndată s-au dus vrăjmașii de la zidurile cetății cu rușine, neputând să ia cetatea cea păzită de marele plăcut al lui Dumnezeu, și s-au întors deșerți în ale lor. Astfel își apăra cetatea sa Sfântul Mucenic Dimitrie.

Apoi pe mulți i-a eliberat din robia barbarilor, căci arătându-i-se unui episcop care era prins de barbari și legat, l-a dezlegat de legături și l-a dus până la Tesalonic. După aceea, năvălind barbarii în hotarele Tesalonicului și robind mulți oameni

dimprejurul cetății, au luat pe două fecioare frumoase și, ducându-le în pământul lor, le-au dăruit stăpânitorului. Amândouă erau iscusite la lucrul gherghefului, făcând în cusături tot felul de flori și de pomi, păsări, fiare și chipuri omenești. Înștiințându-se stăpânitorul de meșteșugul lor, le-a zis: „Am auzit că în pământul vostru este un Dumnezeu mare, anume Dimitrie, și face multe minuni. Deci să-mi coaseți pe pânza curată chipul aceluia, ca și eu să mă închin lui”. Iar fecioarele i-au zis: „Dimitrie nu este Dumnezeu, ci mare slugă a lui Dumnezeu și ajutor al creștinilor. Noi nu îndrăznim a face aceasta, stăpânitorule, pentru că știm că nu voiești ca să-l cinstești, ci să-l batjocorești”. Iar stăpânitorul a zis: „În mâinile mele este viața și moartea voastră, alegeți voi ce voiți: sau să faceți ceea ce vă poruncesc și să fiți vii, sau dacă nu împliniți porunca, să muriți îndată”. Iar ele, de frica morții, au început să coase pe o pânză subțire chipul Sfântului Mucenic Dimitrie. Sosind ziua sfintei lui pomeniri, au terminat de cusut chipul mucenicului și noaptea, șezând fecioarele la gherghef, s-au plecat peste chipul acela și au început să plângă, zicând: „Să nu te mânii pe noi, mucenice al lui Hristos, pentru că știm că nelegiuitul stăpânitor are să batjocorească sfântul tău chip. Să știi că noi nu am voit să închipuim sfânta ta față, dar fără de voie am făcut

aceasta, temându-ne de moartea cea cumplită". Astfel plângând deasupra chipului, au adormit. Și precum oarecând îngerul a luat pe Avacum, așa și sfântul Dimitrie, luând pe acele fecioare cu chipul, le-a dus în acea noapte în Tesalonic, când era praznicul său, și le-a pus în biserică lângă mormântul sfântului, pe când se făcea cântarea cea de toată noaptea.

Poporul, văzând această minune, s-a mirat, iar fecioarele acelea, deșteptându-se, au strigat: „Slavă lui Dumnezeu! Dar unde ne aflăm?". Și li se părea că sunt în vis. Apoi, cunoscând cu adevărat că sunt în Tesalonic și văzând mormântul sfântului și popor mult stând în biserică, cu mare glas au mulțumit izbăvitorului lor, Sfântului Mucenic Dimitrie și toate cele întâmplate le-au spus tuturor. Și s-au bucurat solunienii de această minune preaslăvită și au prăznuit cu bucurie ziua Sfântului Dimitrie, iar chipul cel cusut l-au pus înaintea altarului.

În vremea în care era să se predea Tesalonicul în mâinile agarenilor (turcilor), mergând câțiva creștini cucernici la Tesalonic în ziua praznicului Sfântului Mare Mucenic al lui Hristos, Dimitrie, erau pe drumul cel împărătesc care duce la Vardari, acolo unde se unește drumul ce vine de la Tesalonic cu drumul ce vine de la Larisa. Aceia au

văzut aievea un om în chip de ostaș, care venea de la Tesalonic și un altul în chip de arhiereu, care venea pe drumul de la Larisa și s-au întâlnit amândoi. Mai întâi ostașul a zis către arhiereu: „Bucură-te Ahilie, arhiereul lui Dumnezeu!”. Arhiereul a răspuns: „Bucură-te și tu, ostașule al lui Hristos, Dimitrie”. Iar creștinii aceia auzind astfel de nume, au stat cu frică la o parte ca să vadă sfârșitul. A zis iarăși ostașul către arhiereu: „De unde vii, arhiereule al lui Dumnezeu, și unde te duci?”. Atunci Sfântul Ahilie a lăcrimat și i-a zis: „Pentru păcatele și fărădelegile lumii, mi-a poruncit Dumnezeu să ies din Larisa, pe care o păzeam, căci are de gând s-o dea în mâinile agarenilor. Deci, am ieșit de acolo și mă duc unde îmi va porunci”. „Dar tu, a zis Ahilie, de unde vii ostașule al lui Hristos, Dimitrie? Te rog spune-mi?!”.

Atunci a lăcrimat și Sfântul Dimitrie și i-a zis: „Eu tot asemenea am pătimit, arhiereule Ahilie. De multe ori am ajutat tesalonicenilor și i-am izbăvit din robie, de primejdie aducătoare de moarte și de toată neputința. Însă acum, pentru multele păcate și fărădelegile lor, S-a depărtat Dumnezeu de la dânșii și mi-a poruncit să-i las, că cetatea să fie cucerită de agareni. Deci, pentru aceasta am ascultat porunca Lui și îndată am ieșit de acolo și mă duc unde îmi va porunci”. Zicând acestea, amândoi și-au plecat capetele la pământ și au

plâns, iar după aceea s-au sărutat și și-au luat ziua bună unul de la altul și îndată s-au făcut nevăzuți. Când au văzut această minune, creștinii aceia n-au mai îndrăznit să se ducă la Tesalonic, ci s-au întors înapoi, povestind vedenia și minunea aceea.

După aceasta, n-a trecut o lună și Tesalonicul, precum și Larisa, au fost cucerite de turci. Apoi multe alte minuni a făcut sfântul, spre slava lui Dumnezeu în Treime, Căruia se cade cinste, mulțumită și închinăciune de la toată făptura, în veci. Amin.

